

SHREK TÍMEA

A fiú**Freskó**

A buszállomáson ültem. Az ukrán ünnep miatt kimaradt néhány járat, a következőre negyven percet kellett várakozni. Egy fiatal, szőke fiú lépett hozzám. Ruhája kopott volt, arca pattanásos és foltokban festéktől piszkos.

- Busz csak negyven perc múlva lesz – szól hozzám.
- Tudom, megkérdeztem a pénztárnál – válaszoltam.
- A nő részeg, mondtam neki, hogy ne igyon.
- A kassza felé néztem, a pénztáros az árusokkal ült, és feles poharat tartott a kezében. A fiúnak igaza volt.
- Te is itt dolgozol? – mutattam rá a belső területre, ahol egy félbehagyott tatarozás kellékei álltak.
- Mondhatjuk.
- Ma ünnep van, nincs munka, miért vagy itt?
- Jobb, mint otthon. – Lesütötte a szemét, a cipőjét bámulta.

Még egyszer végignéztem rajta, alkarján vágásokat vettem észre. Sok, kicsi, egyenes seb húzódott végig a csuklójától a válláig.

– Ha én itt dolgoznék, lefesteném azt ott – mutatott a hátam mögött lévő falra. Megfordultam, és még egy, a szovjet időből fennmaradt freskót láttam meg. Eddig fel sem tűnt, pedig sokszor várakoztam már ezen a helyen.

- Mit zavar az neked?
- Enyhén szólva, nem szép. Vagy inkább idegesít. Nézd meg, csupa kocka, egyetlen élethű vonal sincs rajta.

Néhány pillanat alatt végigfutottam a képen. Rengeteg ilyen van mifelénk, teljesen hidegen hagy.

– Mi lett a kezeddél? – kérdeztem megfontolatlanul.

A fiú meghökkent, kicsit tétovázva válaszolt.

– Szerinted?

– Biztos nem a szederbokor csinálta.

– Hát nem. De ez egy hosszú történet. – Aztán mélyen hallgatva hátat fordított, és kiment az utcára. Láttam, ahogy rágyújt, mélyeket szív a cigarettából, és a szemetes mellé dobja. Visszafordult, és ismét előttem állt.

– Még mindig sokat kell várnom, szívesen meghallgatlak.

Sokáig hallgatott. Percek teltek el, amíg újra megszólalt.

- Akkor is lefesteném azt a szart.
- Mi a bajod azzal a képpel?
- A volt barátnőm is ilyeneket rajzolt. Te tanár vagy?
- Igen.
- A főiskolán?
- Nem. A hetesben. A cigányiskolában.
- Gondoltam, hogy tanár vagy. Túl jól kérdezel.

Lehajtotta a fejét, megfordult, és néhány lépés után elhagyta a termet.

A busz éles kerécsikorgással érkezett meg. Jegyemet a kezemben szorítva felszálltam, és elhagytam az állomást.

Cirkusz

Hamarabb értünk a cirkuszi sátorhoz, mint a vihar. A jegyeinket már előre megváltottuk, így nem kellett a pénztárnál tolongani.

A nézőtéren deszkákból tákoltak lócákat a szervezők. Előadás közben a táskám lefordult mellőlem, és beesett a padok alá. A bejárat előtt néhány inasnak öltözött fiú ücsörgött, odamentem hozzájuk, és megkértem, szedjék ki a leesett holmimat.

Amikor visszaértem a helyemre, egy kéz nyújtotta felém a táskám. Lehajoltam, hogy megköszönjem neki, és a fiú a buszállomásról mosolygott rám.

Megálló

- Mit csináltál a cirkuszban?
- Dolgoztam.
- Neked még iskolában van a helyed.
- Már befejeztem.
- Hová jártál?
- A négyesbe.
- Sikerült az érettségi?
- Nem tudom, nem is érdekel. Képzeld, van barátnőm. Győrben él, a neten ismerkedtünk meg.
- Találkoztatok már?
- Nem, de nemsokára majd megyek hozzá.
- Hogy van a kezéd?
- Jól, csak a nyomok maradtak meg.
- A szüleid mit szóltak hozzá?
- A lányhoz?
- Nem. Ahhoz, hogy vagdosod magad.
- Nem vették észre.

Csorba Géza: *Ady mellszobra* (Budapest, 1952, 1966, fotó: Oláh Katalin Kinga)

– Hogyhogy nem? Ha én láttam, akkor ők is.
 – Mindegy. – És ismét háttal állt nekem. Elővettem egy cigit, és rágyújtottam.
 – Adsz egy szálát?
 – Gyereknek nem adok.
 – Már nem vagyok az.
 – De, az vagy.
 – Már megint úgy beszélsz, mint egy tanár. Nem szép tőled.
 – Nem tehetek róla, vannak elveim.
 – Ha nem adsz, kérek mástól. Azt akarod, hogy koldulni menjek?
 – Most fenyegetőzöl?
 – Inkább tényeket közlök.
 – Egész nap itt lébecolsz?
 – Otthon nincs mit csinálni. Unatkozom. Tegnap átjött a keresztanyám. Vele kicsit elvöltünk. Önélet-rajzot kellett neki írni. Letöltöttem egyet a netről, és kijavítottam. Nem volt nagy szám, de legalább csináltam valamit. Már alig várom, hogy legyen útlevelem. El akarok menni innen a francba.
 – Még nem tudom a neved, pedig már találkoztunk.
 – Fontos az?
 – Nekem igen, valahogy kell, hogy szólítsalak.
 – Hívj, ahogy akarsz. Nekem mindegy.
 – Nem akarsz bemutatkozni?
 – Szerintem nem fontos a név. Nem mond el rólam

semmit. Én sem vagyok kíváncsi a tiédre, ezért nem is kérdeztem meg.

– Fura szerzet vagy.
 – Mondták már. Te meg kíváncsi, és szerintem egy kicsit habókos is.
 – Miből gondolod?
 – Állandóan kérdezel, és tanár létedre hátizsákkal szaladgálsz. Nem lenne jobb a magassarkú és a kosztüm?
 – Nem igazán szeretem, és így kényelmesebb is.
 – Az én tanáraink mind úgy jártak. Mindig kiöltözve, mintha nem is tudom, bálba indultak volna. Nem szerettem őket. Túl beképzelték.
 – A ruha sem teszi az embert.
 – De. Sokkal többet elárul, mint gondolnád.
 Végignézttem a fiún, ruhája kopott volt, a cipője felvált.
 – Mit tudtál meg rólam?

– Hogy?
 – Láttam, ahogyan végigmértél. Mit tudsz mondani rólam?
 – Nem szeretnék következtetéseket levonni.
 – Én szeretném. Mondd, mit tudsz mondani rólam, a ruhám alapján?
 – Nem tudom.
 – Mondd csak, nem sértődöm meg.
 – Azt hiszem, nem álltok jól anyagilag...
 – Tovább?
 – A szüleid nem figyelnek rád.
 – Ezt honnan szeded?
 – Azt mondtad, nem látták a sebeidet. Ebből gondolom.
 – Igaz. Na, tovább?
 – Szerintem az internátusba jársz, azért vagy mindig itt, mert közel van. És szeretsz írni, tintás a kezed. Azt hiszem, mosógépetek sincs.
 – Az éppenséggel van, csak nem működik.
 – Mennyire volt igazam?
 – Fogjuk rá... Mondtam, hogy a ruha beszél, és nem a nevek. Megjött a buszod, nem szállsz fel?
 – De.
 Nem köszöntem el tőle, azt hittem, még aznap úgyis látom. A városközpontban megálltam a kirakat előtt, ahová a végzősök tablóját helyezik ki. A fiú arcát sehol sem láttam. Azt hiszem, hazudott, és nem a négyesben végzett.